

trollere paa Straffeanstalten, skulde være Andet end den allerstørste Forvirring. Jeg vil ingenlunde overdrive, derfor siger jeg, at jeg sigter ikke Regjeringen for at gaa i Spidsen ved selv at give Exempler paa Tyveri. Det følger af sig selv, at det gjør jeg ikke. (Justitsministeren [Mellemann]: Dog ikke!) Nei, dog ikke, men derimod er det min ganske bestemte Mening, og det vil cerede Medlemmer selv være nødte til at indrømme, naar de tænke rolig over Tingene, at Regjeringen kan ikke ustraffet følge en Politik, der rokker ved alle Retsbegreber i Befolkningen, saaledes som de hidtil historisk have udviklet sig, uden at afstedkomme en sørgelig Forvirring paa mange Punkter. Det er ikke min Mening at tage Diskussionen op om, hvorvidt den Theori, som Regjeringen stiller op, er rigtig eller god, det er ganske ligegyldigt, men saa meget er faktisk og uimodsigelig vist, at Alt, hvad der er fremkommet dels fra Regjeringen lige siden 1877 og Udstedelsen af den provisoriske Finantsloov, og dels senere gjentagne Gange i Praxis, saavel som alle de Udtalelser, som ere fremkomne fra Regjeringens Venner i Landet og i Bladene, ere lutter Slag i Ansigtet paa den almindelige Retsbevidsthed. Det gaar ud fra et fuldstændig andet Syn paa Forholdene end det, som Alle her i Landet fra de Øverste til de Nederste, Videnskabsmænd og Røegfolk, Høiremænd og Venstremænd lige siden 1848 indtil 1870 have troet paa som et urokeligt Grundlag for Retsbevidstheden (Modsigelse). Sa det cerede Medlem fra Thisted regner jeg ikke med. Altsaa, ganske bortset fra, om man gjør det med de bedste Grunde eller de bedste Hensigter af Verden — det skal jeg slet ikke komme ind paa, det kommer ikke Spørgsmaalet ved — og bortset fra, om man har Ret eller ikke Ret, maa en saadan Politikk nødvendig virke destruerende, forvirrende og ødelæggende paa Retsbevidstheden, og derfor er det, at en saadan Politikk, selv om den ikke i andre Henseender var saa fordærvelig, som den er, gjør en langt større Skade, end dens Tilhængere have noget Begreb om, og det ville de Herrer nok med Tiden komme til at føle. Det er Frugten af at have rokket ved, hvad det danske Folk i sin store Helhed tror er Ret; deraf komme Begivenhederne i Horsens, og deraf kommer Slapheden i Administrationen. Sa, det er ganske mærkværdigt, med Provisoricaaret begynder Uordenerne (Afbrydelse). Sa det er underligt, og jeg tror ikke, at der kan opvises noget Sidesykke til det, som Amtmanden paa Færøerne har gjort, under tidligere Ministerier, og navnlig tror jeg ikke, at der kan opvises noget Sidesykke til en saadan Ligegyldighed fra Regjeringens

Side overfor Embedsmændenes Maade at føre deres Embeder paa og ligeledes med Kontrollen vedrørende offentlige Institutioner som den, der er vist fra Regjeringens Side. Det er aldeles forbausende. Naar man læser de Altsykker, som vedrøre Amtmanden paa Færøerne, spørger man sig selv: Er der aldeles ingen Regjering i Kjøbenhavn? Hvor er det muligt, at Amtmanden Gang efter Gang kan melde med Mars Mellemrum, at han ikke bryder sig det Mindste om de Ordre, der blive givne her nede fra Regjeringen, uden at Regjeringen finder sig foranlediget til at skrive saa meget som to Ord? Det maa ogsaa være mig tilladt at sige, at vi have en Regjering, der er saa optaget af Storpolitik, at den glemmer det daglige Arbejde. Naar man er saa bekymret for store konstitutionelle Theorier og for at indføre nye Principer i Landet, som denne Regjering er, da er det ganske naturligt, at den daglige Administration maa gaa sin Gang, men saa kommer ogsaa saadanne Resultater, saa kommer det, som er flet under alle reaktionære Regjeringer, som i Stedet for at opfatte deres Opgave og arbejde med deres Tid, have dømmet op imod den paa en ubegribelig Maade, saa at det ikke har kunnet være anderledes, end at der indtræder Uorden, og at Alt ramler sammen under den saa paa et og saa paa et andet Punkt. Det er godt, at det sker, det bidrager til at aabne Dinene for, at det er en gal Maade at regjere paa. Jeg skal ikke opholde mig ved, at den høitcerede Minister efter min Formening burde allerede ved 1ste Behandling være traadt fuldstændig aabent og loyalt op overfor Thinget ved at give en klar og tydelig Fremstilling af, hvorledes det Hele var gaaet til. Thi den høitcerede Minister kjendte haabe Forhørene i Horsens og Correspondancen med Amtmanden. Jeg tænker, at hvad der har bevæget den høitcerede Minister, har været kollegiale Hensyn til Amtmanden og til de Embedsmænd, der have været implicerede i Horsens-Affæren. En saadan Følelse kan jeg meget godt forstaa og skal ikke gaa for strengt i Rette med, men jeg tror, at han vilde have gavnet sin Stilling og Sagen ved at have opgivet dette Forsøg den Gang paa at forsvare, hvad der ikke kunde forsvares, og at det havde været langt bedre aabent at have tilstaaet, at han havde de Dølysninger, som jeg idag har været nødt til at meddele. Det vilde have gjort et mindre pinligt Indtryk paa os Alle.

Formanden (Berg): Jeg skal hermed afbryde Forhandlingerne over Finantsloven for idag.